

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Cdo/442/2013
Identifikačné číslo spisu:	2508899690
Dátum vydania rozhodnutia:	20.01.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Edita Bakošová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:2508899690.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkýň 1/ U., bývajúcej v H., 2/ nesvojprávnej O. bývajúcej v F., 3/ O., bývajúcej v F., všetky zastúpené JUDr. Slavomírou Kurinskou, advokátkou v Martine, J. Šimka č. 11, proti žalovanej Agentúre THEMIS, s.r.o., so sídlom v Piešťanoch, Panenská č. 6, IČO: 34 101 802, zastúpenej JUDr. Danielou Suchánkovou, advokátkou v Piešťanoch, M. Waltariho č. 7, o určenie vlastníctva a určenie, že nehnuteľnosť patrí do dedičstva, vedenej na Okresnom súde Piešťany pod sp. zn. 4 C 52/2008, o dovolaní žalobkýň proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 26. júna 2013 sp. zn. 11 Co 380/2012, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trnave z 26. júna 2013 sp. zn. 11 Co 380/2012 z r u š u j e a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

Okresný súd Piešťany rozsudkom z 29. júna 2012 č.k. 4 C 52/2008-259 zamietol žalobu, ktorou sa pôvodne právny predchodca žalobkýň V. (ďalej len „pôvodný žalobca“) domáhal určenia, že je výlučným vlastníkom parc. č. XXXX - roľa vo výmere 6193 m² v kat. úz. F., zap. na LV č. XXX, OÚ A. - odbor katastrálny a po jeho smrti (X. M. XXXX) jeho právne nástupkyne určenia, že „nehnuteľnosť zapísaná v KÚ H., SK A. na LV č. XXX k.ú. F. ako parcela č. XXXX - roľa vo výmere 6193 m² je vo výlučnom vlastníctve V., r.č. XXXXXX/XXX, naposledy bytom F. č. XXX, zomrelého dňa X.X.XXXX a predmetom dedičského konania po nebohom V., r.č. XXXXXX/XXX, naposledy bytom F. č. XXX, zomr. X.X.XXXX.“ Vykonaným dokazovaním mal súd prvého stupňa preukázané, že pôvodný žalobca sa v roku 1939 stal na základe kúpnej zmluvy podielovým spoluvlastníkom parc. č. XXXX - roľa o výmere 6193 m² v kat. úz. F. (ďalej len „predmetný pozemok“) a na základe dedičského rozhodnutia D 541/39/4 sa stal jeho výlučným vlastníkom. Rovnako v konaní mal preukázané, že na základe rozsudku Ľudového súdu v Piešťanoch z 9. apríla 1953 sp. zn. T 86/53 prišiel o vlastníctvo k predmetnej nehnuteľnosti (keď mu bol o.i. týmto rozsudkom uložený aj trest prepadnutia všetkého majetku) a tiež, že tento rozsudok bol zrušený rozsudkom Najvyššieho súdu z 18. marca 1970 sp. zn. 8 Tz 12/69 a vec bola vrátená Okresnému prokurátorovi v Trnave na nové prejednanie a rozhodnutie, ktorý uznesením z 31. marca 1971 č.k. 1 Pv 263/70-8 trestné stíhanie voči pôvodnému

žalobcovi zastavil a rozhodnutím Okresného súdu Trnava z 9. júla 1969 sp. zn. Nt 7/69 došlo k zahladeniu jeho odsúdenia a súčasne k zrušeniu výroku o vedľajšom treste prepadnutia majetku. Z listu Ministerstva spravodlivosti Slovenskej socialistickej republiky zo 14. októbra 1970 číslo: S-810/69-P-0 mal preukázané, že pôvodnému žalobcovi boli podľa zákona č. 82/1968 Zb. o súdnej rehabilitácii vrátené nehnuteľnosti ktoré mohli byť v osobnom vlastníctve, avšak vrátenie sa netýkalo predmetnej nehnuteľnosti, pretože táto nemohla byť v tom čase v osobnom vlastníctve. Na základe uvedených skutočností dospel súd prvého stupňa k záveru, že pôvodný žalobca bol zbavený vlastníckeho práva k predmetnému pozemku na základe rozsudku Ľudového súdu v Piešťanoch z 9. apríla 1953 sp. zn. T 86/53 pre trestný čin ohrozovania jednotného hospodárskeho plánu podľa § 135 Trestného zákona t.j. bol vlastníctva zbavený v dobe, ktorá je predmetnom úpravy podľa § 6 ods. 1 písm. a/ zákona č. 229/1991 Zb. o úprave vlastníckych vzťahov k pôde a inému poľnohospodárskemu majetku a bol tak daný dôvod na vrátenie veci podľa tohto reštitučného zákona. Z vyjadrení Okresného úradu v Trnave, odbor pozemkový, poľnohospodárstva a lesného hospodárstva č. A99/06795 z 3. júna 1999 ako aj z vyjadrenia Okresného úradu v Piešťanoch, odbor pozemkový, poľnohospodárstva a lesného hospodárstva č. 99/07600 z 18. mája 1999 však vyplýva, že na predmetnú nehnuteľnosť nebol uplatnený reštitučný nárok. Súd prvého stupňa uzavrel, že pôvodný žalobca si mal uplatniť nárok na vydanie predmetnej nehnuteľnosti postupom podľa reštitučných predpisov. Nevyužitím možnosti domáhať sa obnovenia vlastníckeho práva spôsobom a v lehotách upravených reštitučnými predpismi (v danom prípade § 13 ods. 1 zák. č. 229/1991 Zb.) došlo k nezvratnému zániku (preklúzii) nároku a je vylúčená možnosť domáhať sa ochrany vlastníckeho práva žalobou na určenie, že nehnuteľnosť patrí do dedičstva, resp., že pôvodný žalobca bol v čase smrti jej vlastníkom. Žalobu z týchto dôvodov zamietol. Rozhodnutie o trovách konania si vyhradil na samostatné rozhodnutie.

Krajský súd v Trnave na odvolanie žalobkyní rozsudkom z 26. júna 2013 sp. zn. 11 Co 380/2012 napadnutý rozsudok potvrdil s poukazom na ustanovenie § 219 ods. 1, 2 O.s.p., keď dospel k záveru, že súd prvého stupňa zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom na vyhlásenie rozsudku, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec i správne právne posúdil a odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil so skutkovými zisteniami a právnymi závermi súdu prvého stupňa obsiahnutými v odôvodnení jeho rozsudku, na ktoré v podrobnostiach odkázal. Na doplnenie uviedol, že tvrdenie pôvodného žalobcu, že si bol istý, že je vlastníkom predmetnej nehnuteľnosti, keďže bol zapísaný na LV č. XXX ako vlastní, nepovažoval za relevantné, pretože tento list vlastníctva bol bez uvedenia konkrétnej parcely v majetkovej podstate a navyiac pôvodnému žalobcovi bolo oznámené Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej socialistickej republiky, že predmetná nehnuteľnosť mu nebude vydaná napriek rozhodnutiu Najvyššieho súdu sp. zn. 8 Tz 12/69 z 18. marca 1970 z dôvodu, že predmetná nehnuteľnosť nemohla byť v tom čase v osobnom vlastníctve. Pôvodnému žalobcovi nič nebránilo uplatniť svoj nárok na vrátenie tejto aj iných nehnuteľností v rámci reštitučného konania podľa zákona č. 229/1991 Zb. Napokon odvolací súd konštatoval, že žalobkyne v odvolaní neuviedli žiadne nové relevantné skutočnosti, s ktorými by sa súd prvého stupňa nevysporiadal v odôvodnení svojho rozsudku a ktoré by boli spôsobilé privodiť zmenu napadnutého rozsudku.

Tento rozsudok odvolacieho súdu napadli žalobkyne dovolaním, v ktorom uviedli, že proti rozsudku súdu prvého stupňa podali odvolanie, ktorého obsah doslovne zopakovali. V závere dovolania potom len uviedli, že odvolací súd rozhodol bez toho, aby im bolo doručené vyjadrenie žalovanej k odvolaniu a keďže vo veci nenariadil pojednávanie, bolo im znemožnené vyjadriť sa k relevantným skutočnostiam uvedeným v odvolaní a vo vyjadrení žalovanej a vysvetliť pred súdom prípadné nejasnosti. Týmto postupom im odvolací súd odňal možnosť konať pred súdom, čím je daná prípustnosť aj dôvodnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ O.s.p., preto navrhli napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Žalovaná navrhla dovolanie žalobkyní ako neprípustné a tiež nedôvodné odmietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podali včas účastníčky konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpené advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti

rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom.

Dovolanie možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V preskúmvanej veci žalobkyne napadli dovolaním rozsudok odvolacieho súdu, ktorým odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa (§ 219 O.s.p.).

Podmienky prípustnosti dovolania smerujúceho proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu sú upravené v ustanoveniach § 237 a § 238 ods. 2 a ods. 3 O.s.p. Rozhodnutiu odvolacieho súdu nepredchádzalo rozhodnutie odvolacieho súdu obsahujúce právny názor v tejto veci. Preto dovolanie podľa § 238 ods. 2 O.s.p. neprichádza do úvahy. Nejedná sa ani o rozsudok, vo výroku ktorého by odvolací súd vyslovil prípustnosť dovolania, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, ani nešlo o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a ods. 4. Dovolanie nie je preto prípustné ani podľa § 238 ods. 3 O.s.p.

Vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 O.s.p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v ustanovení § 237 O.s.p., neobmedzil sa odvolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale sa komplexne zaoberal otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. (t.j. či v prejednávanej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, prípad nepodania návrhu na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a rozhodovania vylúčeným sudcom, či konania nesprávne obsadeným súdom).

Vady uvedené v § 237 písm. a/ až e/ O.s.p. dovolateľky nenamietali a ani v konaní nevyšli najavo. Dovolanie preto podľa týchto zákonných ustanovení nie je prípustné.

S prihliadnutím na obsah dovolania sa odvolací súd osobitne zamerail na otázku opodstatnenosti tvrdení, že žalobkyniam bola postupom súdu odňatá možnosť konať pred ním (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Podľa § 237 písm. f/ O.s.p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak sa účastníkovi konania postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Pod odňatím možnosti konať pred súdom v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť taký postup súdu, ktorým znemožní realizáciu tých procesných práv, ktoré účastníkom občianskeho súdneho konania procesné predpisy priznávajú za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov. Takýmto procesným právom účastníka je napr. byť predvolaný na súdne pojednávanie, právo zúčastniť sa pojednávania, robiť prednesy, navrhovať dôkazy, vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým dôkazom, ktoré sa vykonali, a pod. O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f/ O.s.p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom vylúčil účastníka konania z realizácie jeho procesných práv, ktoré mu právny poriadok priznáva. Z hľadiska existencie tejto vady, nie je významný subjektívny názor účastníka, že v konaní došlo k takejto vade, ale len jednoznačné, všetky pochybnosti vylučujúce zistenie, že konanie je ňou skutočne postihnuté.

Žalobkyne v dovolaní namietajú, že im mala byť postupom odvolacieho súdu odňatá možnosť konať pred súdom tým, že odvolací súd nenariadil vo veci pojednávanie, a že im nebolo doručené písomné vyjadrenie žalovanej k ich odvolaniu, čím im bolo znemožnené oboznámiť sa s podaním protistrany a na argumenty v ňom vznesené reagovať.

Podľa § 214 ods. 1 O.s.p. v znení zákona č. 384/2008 Z.z., ktorý nadobudol účinnosť 15. októbra 2008

a ktorý bol platný a účinný v čase rozhodovania odvolacieho súdu, na prejednanie odvolania proti rozhodnutiu vo veci samej, nariadi predseda senátu odvolacieho súdu pojednávanie, ak a/ je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, b/ súd prvého stupňa rozhodol podľa § 115a bez nariadenia pojednávania, c/ to vyžaduje dôležitý verejný záujem.

Podľa § 214 ods. 2 O.s.p. v ostatných prípadoch (iné než sú uvedené v § 214 ods. 1 O.s.p.) môže odvolací súd rozhodnúť aj bez nariadenia odvolacieho pojednávania.

Vyššie citovaná novela Občianskeho súdneho poriadku zakotvila pravidlo, podľa ktorého odvolací súd je povinný nariadiť pojednávanie iba v zákone vymenovaných prípadoch. V ostatných prípadoch je vecou odvolacieho súdu, či na prejednanie odvolania nariadi pojednávanie alebo nie. Ak preto v týchto prípadoch odvolací súd prejedná a rozhodne o odvolaní bez nariadenia pojednávania, týmto postupom neodníma účastníkovi možnosť konať pred súdom.

V posudzovanej veci sa odvolací súd stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa. Dospel preto k názoru, že nie je potrebné dokazovanie vykonané súdom prvého stupňa zopakovať ani doplniť. Rozhodnúť bez odvolacieho pojednávania mohol aj z dôvodu, že súd prvého stupňa rozhodol po nariadení pojednávania a že zo spisu nevyplýva, že by prejednanie a rozhodnutie veci na odvolacom pojednávaní vyžadoval dôležitý verejný záujem. Napokon, existenciu uvedených skutočností dovolateľky v dovolaní ani netvrdia. Ak preto v danej veci odvolací súd rozhodol o odvolaní žalobkyní bez nariadenia pojednávania, postupoval v súlade so zákonom. Týmto procesným postupom nemohol preto založiť procesnú vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

Podľa názoru dovolacieho súdu, odvolací súd neodňal žalobkyniam možnosť pred súdom konať ani tým, že im nebolo doručené písomné vyjadrenie žalovanej k ich odvolaniu.

Je pravdou, že Ústavný súd Slovenskej republiky vo viacerých prípadoch dospel k záveru, že nedoručenie vyjadrenia účastníka konania druhému účastníkovi konania vytvára stav nerovnosti účastníkov v konaní pred súdom, čo je v rozpore s princípom kontradiktórnosti konania a rovnosti zbraní ako súčasti práva na spravodlivý proces (I. ÚS 2/05, I. ÚS 100/04, I. ÚS 335/06), a možno ho kvalifikovať ako odňatie možnosti konať súdom (I. ÚS 156/07). Zároveň ale Ústavný súd Slovenskej republiky pripustil, že v niektorej veci môže byť absencia stanoviska k vyjadreniu k opravnému prostriedku druhého účastníka konania právne irelevantná. O taký prípad ide napríklad vtedy, keď súd rozhodujúci o opravnom prostriedku, nezaložil svoje rozhodnutie na vyjadrení k opravnému prostriedku, t.j. odpoveď k opravnému prostriedku nemá zásadný vplyv na rozhodnutie súdu o opravnom prostriedku (por. napr. IV. ÚS 462/2010, I. ÚS 498/2011).

Podľa dovolacieho súdu zásadu kontradiktórnosti treba vnímať v kontexte okolností každého prípadu a teda aj potrebu doručenia konkrétneho vyjadrenia účastníka konania procesnej protistrane treba posúdiť vzhľadom na jeho obsah a dosah na výsledok konania. Odpoveď účastníka konania k odvolaniu druhého účastníka by mala byť poskytnutá na zaujatie stanoviska odvolateľovi vtedy, pokiaľ má zásadný vplyv na rozhodnutie odvolacieho súdu. Iný pohľad na realizáciu práva účastníka oboznámiť sa s vyjadrením procesnej protistrany by mohol v praxi znamenať neustály (opakujúci sa a nikdy nekončiaci) proces vyjadrovania sa jedného účastníka konania k vyjadreniu druhého účastníka konania. Dovolací súd dospel preto k názoru, že odňatie možnosti pred súdom konať nezakladá sama skutočnosť, že odvolateľovi nebolo predložené vyjadrenie druhej procesnej strany k jeho odvolaniu. Obdobné právne stanovisko bolo vyslovené aj v iných rozhodnutiach Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (por. napr. uznesenia sp. zn. 1 Cdo 17/2011, 3 Cdo 256/2013, 4 Cdo 215/2013, 5 Cdo 40/2012).

V posudzovanej veci dovolací súd dospel k záveru, že nedoručenie vyjadrenia žalovanej k odvolaniu žalobkyní nemalo v danom prípade za následok odňatie možnosti žalobkyniam konať pred súdom. Z obsahu spisu je totiž zrejmé, že žalovaná v odpovedi k odvolaniu žalobkyní uviedla výhrady, ktoré má voči dôvodom odvolania žalobkyní, pričom viaceré z nich sú len opakovaním toho, čo žalovaná uviedla už v konaní pred súdom prvého stupňa a konštatovala správnosť skutkových a právnych záverov

uvedených v jeho rozsudku. V odôvodnení dovolaním napadnutého rozsudku sa vyjadrenie žalovanej k odvolaniu uvádza len vo vzťahu k jeho obsahu, avšak z jeho jednotlivých obsahových častí nevyplýva, že by odvolací súd k prijatiu jeho záverov viedlo vyjadrenie žalovanej k odvolaniu žalobkyní. Odvolací súd teda nezaložil svoje rozhodnutie vo veci samej na tomto vyjadrení. Uvedené vyjadrenie žalovanej žiadnym spôsobom rozhodnutie odvolacieho súdu neovplyvnilo. V takomto prípade preto nebolo ani potrebné vyjadrenie žalovanej ako odpoveď na odvolanie žalobkyniam doručovať.

Podľa § 237 písm. g/ O.s.p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu ak rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Podľa § 14 ods. 2 O.s.p., na súde vyššieho stupňa sú vylúčení i sudcovia, ktorí rozhodovali vec na súde nižšieho stupňa, a naopak. To isté platí ak ide o rozhodovanie o dovolaní.

Podľa § 15 ods. 1 prvej a druhej vety O.s.p., ak sa sudca dozvie o skutočnostiach, pre ktoré je vylúčený, oznámi to neodkladne predsedovi súdu. V konaní môže zatiaľ urobiť len také úkony, ktoré nepripúšťajú odklad.

Zo záhlavia dovolaním napadnutého rozsudku ako i zápisnice o verejnom vyhlásení rozsudku odvolacieho súdu vyplýva, že členom senátu, ktorý rozhodoval o odvolaní žalobkyní proti rozsudku súdu prvého stupňa z 26. júna 2013 bol Mgr. T.. Dovolací súd mal z obsahu spisu v danej veci preukázané, že Mgr. T. bol samosudcom súdu prvého stupňa (od 29. septembra 2000 do 12. februára 2004), ktorý na začiatku konania vykonával prvé procesné úkony tohto súdu. Ide o vydanie uznesenia z 28. marca 2003, č.k. 11 C 210/2000-96, ktorým bol zamietnutý návrh žalobkyní na vydanie predbežného opatrenia zákazu scudzenia nehnuteľnosti a nakladania s ňou a o uznesenie z 2. júna 2003 č.k. 11 C 210/2000-108, ktorým súd prvého stupňa pripustil zmenu petitu. Z obsahu spisu ďalej vyplýva, že Mgr. T. ako sudca prvostupňového súdu nariadil na 11. novembra 2003 pojednávanie (krátko odročené pre neprítomnosť účastníkov) a na 15. januára 2004 nariadil ďalšie pojednávanie, na ktorom vykonal dokazovanie výsluchom účastníkov konania a uznesením odročil pojednávanie na neurčito, ktorým zároveň uložil účastníkom povinnosti v uznesení konkrétne uvedené. I keď Mgr. T. ako samosudca súdu prvého stupňa o veci meritorne nerozhodol, vykonal vo veci dokazovanie a vydal v konaní rozhodnutia, hoci nemeritorne, čo však postačí k záveru o tom, že bol vylúčený z prejednávania a rozhodovania veci na odvolacom súde.

Pomerom sudcu k veci je aj skutočnosť, že získal informácie o veci inak, než dokazovaním a vnímaním všetkého, čo vyšlo za konania najavo.

V preskúmvanej veci bol Mgr. T. oboznámený s predmetom konania a vykonával v ňom dokazovanie ešte pred odvolacím konaním, v ktorom rozhodoval o odvolaní žalobkyní proti rozsudku súdu prvého stupňa. Mohol tak vnímať a hodnotiť v preskúmvanom konaní vykonané dôkazy inak, celkovejšie, než má možnosť sudca, ktorý sa s dôkazom zoznamuje prvýkrát v konaní o určitej žalobe priamo alebo zo zápisnice. Podľa názoru dovolacieho súdu skutočnosť, že Mgr. T. rozhodoval v oboch konaniach, odôvodňuje záver, že u konajúceho sudcu možno mať pochybnosti o jeho nezáujatosti. V danej veci bol preto Mgr. T. povinný v zmysle § 15 ods. 1 O.s.p. predsedovi súdu neodkladne oznámiť skutočnosť, že ako samosudca rozhodoval v predmetnej veci na súde prvého stupňa, pre ktorý dôvod je vylúčený z rozhodovania.

Konanie je tak postihnuté vadou uvedenou v § 237 písm. g/ O.s.p., a k nej je dovolací súd povinný prihliadnuť napriek tomu, že žalobkyne v dovolaní túto vadu nenamietali.

Procesná vada podľa ustanovenia § 237 písm. g/ O.s.p. zakladá prípustnosť dovolania a je zároveň tiež dôvodom, pre ktorý musí dovolací súd napadnuté rozhodnutie zrušiť, pretože rozhodnutie vydané v konaní postihnutom tak závažnou procesnou vadou nemôže byť považované za správne. Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie

konanie (§ 243b ods. 2 O.s.p.).

V novom rozhodnutí odvolací súd rozhodne aj o trovách pôvodného a dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 veta druhá O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.